

Này em, thu đã đến rồi đó

Cư sĩ Liên Hoa

Đời người là cuộc hành trình đi tìm hạnh phúc, tìm lại chính mình. Dòng sống sinh mạng lặn chuyển, đưa đẩy ta đã đi tìm nhau qua bao nhiêu mùa lá rụng khi thu về, khi có lá vàng rơi. Trong cõi mộng vô thường, bắt gặp từng chiếc lá lìa cành, làm lòng ta xao xuyến, bồi hồi... nhặt từng chiếc lá, đem đôi mắt nâu soi sáng, thấy được trong trái tim của lá có sự sống, có ước mơ, có thời gian, có không gian, có những khoảng đời đã qua, sẽ đến, có những tấm lòng cư mang, có trái tim mở rộng, có xót xa cho các biến chuyển của nhân sinh.

Trăng sao vẫn còn ẩn khuất, tìm nhau trong cõi lòng của Lăng Nghiêm để đi vào, để thấy thực hư, chân vọng, thấy được tâm mình trong tiếng chuông lúc có hoặc lúc không, thấy được ánh trăng vàng rõ ràng và cảm nhận được nguyện sinh tử trên bước đường đời, dẫn thân.

Ta thường bảo tâm mình ôm Phổ Môn trong cửa Không, mở rộng không gian trên từng bàn tay ngàn mắt sáng soi, chứa vô lượng tấm lòng thương tung cánh ... để đi bước qua cầu Hoa Nghiêm. Không có Phổ Môn đi vào, sống cùng, sống với, thể nhập Quan Âm làm cho hành dương tưới rải nước cam lồ, cho "hoá diệm hoá hồng liên" .. nếu vô tình quên lãng, tiếng Từ bi sẽ lặng câm, đường tâm bồ đề sẽ khô cạn. Xin hãy cùng nhau, nắm tay tiến bước, dẫn thân, đường vẫn mở, cửa vẫn rộng thênh thang, cửa Không có bao giờ hạn hẹp...

*Nhặt chiếc lá vàng mây lãng du
mở thơ tìm lại bóng phiêu du
trên cao, trăng nép mình e thẹn
ẩn bóng Lăng Nghiêm một chữ "thì"*

*con đường bóng mát, lá vàng rơi
Hoa nghiêm đi bước cõi rong chơi
dưới chân sỏi đá thì thầm hỏi
có phải mây trời, giấc mộng thơ*

*ta thường bảo với tâm lời đó
ôm Phổ Môn vào cõi sắc không
ngờ đâu hưởng rữ vô tình vỡ
ngàn chiếc lá vàng bỗng xác xơ*

*này em, thu đã đến rồi đó
cùng nhau ta đếm lá vàng rơi
có phải ngàn năm là mây trắng
hay mỗi lá vàng chờ ước mơ*

Những ngày vào Thu 2009

